

Прочитането на първия редъ не представя никаква трудност и съмнение: † азъ **Врана доука велнкъ**. Първата дума на втория редъ трѣбва да се попълни съ съответното аористно окончание и да четемъ: **сътъвори(хъ)**. Могли бихме да се задоволимъ и съ дадената форма **сътъвори**, като диалектиченъ изговоръ, гдето **-хъ** се чува като съвсѣмъ слабъ издихъ, неотбелязанъ графично. Новобългарскитѣ говори ни даватъ множество примѣри за това. Втората дума на втория редъ е **града**, род. пад. въ служба на вин., отъ **градъ** (крепость), а третата дума означава името на укреплението или на селището, днешното с. Кърчево или Кърчово, род. пад. за вин. **Крицѣва**). Начѣртанието на името съ **н** вм. съ **ъ**, както ще видимъ по-долу, е правилно. Следъ това **н** иде **ц**, което въ старобългарскитѣ паметници означава **ц**, както напр. въ Самуиловия надписъ, първи редъ, както въ Савината книга, въ Супрасълския рѣкописъ, Добромировото евангелие и др. по-нови. Явно е, че тука имаме грѣцко произношение **ц** вм. българското **ч**: Крициво вм. Кричево или Кръчево. Следниятъ белегъ **ѣ** не е ясенъ. Баласчевъ го чете **оѣ**, но знаемъ, че тоя звукъ въ старо и срѣднобългарско време се пише **оѣ**; съ **ѣ** тогава предаватъ етимологичното грѣцко **и**, произнасяно вече като **и**. Предпоследната буква сжщо е неясна. Изглежда, че върху нея длетото на майстора не е било сигурно, та е дълбало ту **и**, ту **в**. Формата Крицима напомня по име известната родопска крепость Кричимъ, у византийцитѣ **Κρίττιμον**, **Κρίττιμα**, у кръстоносцитѣ **Crucemont**. Сжщото смущение личи и въ първитѣ букви на третия редъ, та и четенето е съвсѣмъ неясно. Буквата **ц** се среща въ най-старитѣ български паметници. Въ една стара кирилска бележка въ Асмановото глаголско евангелие, което е отъ XI в., името на месеца сѣчко, сѣченъ е написано **сѣценъ**, т. е., **ч = ц**. Да четемъ тукъ дума **цара**, никакъ не е сигурно, едно че предхожда предлогъ **съ**, друго че **ц** не е **ц**, и трето буквата **р** не е ясна. Отъ следнитѣ думи първата е **за**, а втората, която продължава на четвъртия редъ не може да е въ им. пад. **МОЛИТѢВА**, а **МОЛИТѢВЫ** въ род. пад., въ смисълъ „по молбата, за молбата, по настояването“. Последнитѣ думи сж неясни. Азъ допускамъ две предположения. Едното е, че най-после стои годината, датата, но на това предположение се противопоставятъ нѣкои важни несъобразности. Преди всичко, нѣма знакъ за хилядното число, което трѣбва да